

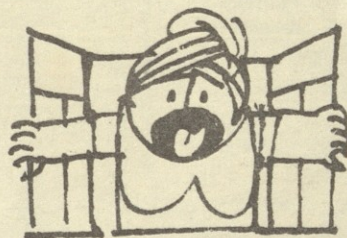
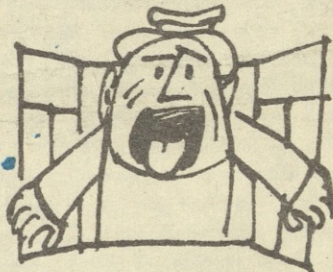
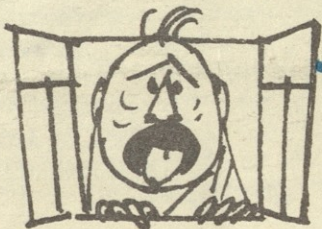
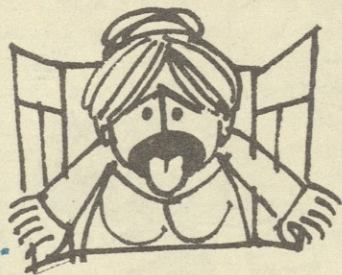
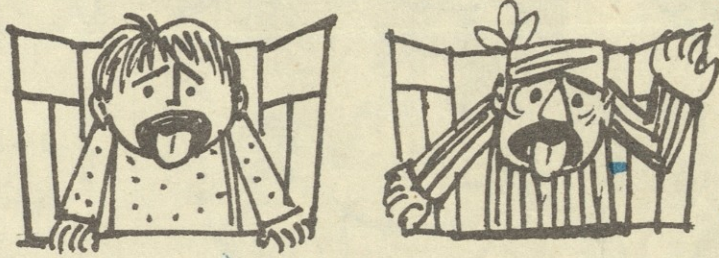
№ 5 (1303)

მაისი

1969

სიყვითლე

გამოცემის 16-ე წელი ფასი 20 კპ.

ნ.ა. ჯ. ლომუხანი

ნ.ბ. შირვალიანი

— შენ, კაცო, მშორეჯარ ღებები რიგში?!

გასაუბრება ქართველის დედასთან

მომავლდე, მეც დაგლოცავ, თასში, ალბათ, გიდგას ღვინო, თბილისის და საქართველოს მანდილო და თვალისჩინო! რა ვუყოთ, თუ რასაც ვიტყვი, ზოგიერთებს ემწარებათ, ენას ძვალი რომ არა აქვს, ქალებს როდი გესწავლებათ. ეჭ, სად იყო ეს რვა მარტი, მაშინ განა რვა მარტობდი? სუყველას რომ ევალატა, მამულს შენ არ დალატობდი! შენს კალთაში გამოზრდილებს ვერა მტერი ვერა ვნებდა და იდექი, ვით მზექალი — ცხრა შვილის და გმირის დედა. პირში ქება რად დამჭირდა, მიმიხვდები უცებ, განა? დღეს გეჭირდება, თუ გეჭირდება, შენი შვალო, შენი ნანა. ბევრი გიდგას ახლა კვალში, მთელი გუნდი ქართველ ქალთა, გიდგას, მაგრამ... უშვილობით ბევრი ცუდი დაგვემართა. გაგიგია, ოჯახებში აკვანი არ ითლებოდეს? ერთი შვილის ყოლაც ერთი სანაქებოდ ითვლებოდეს? ნითხარ, დედა-შვილობასა, ამიხსენი ერთი კარგად: ცხრა შვილს მარტოდ-მარტო ზრდიდი, თუ გშველოდა ბავშვთა ბაგა? ანდა, დილაუთენია რძის აღებას ვით ასწრებდი, ან ცხრა აკვანს ერთი ქალი წლიდან წლამდე ვით არწევდი? კინოს თავი დავანებოთ, როდის რთავი ტელევიზორს? გვასწავლე რომ მადლიანი შენი ტვირთი სხვამაც ზიდოს. როგორ იდექ ნაცეცხლურზე, ქალ-მახვილად შემართული, ცხრა ძმას როგორ ამყოფინე, დედაც, ერთი თბილის გული? თუ ზღვას მაშინ ვერძალვოდით, აქ არ იყო წყნეთი, გვერდით? ბაკურიანს რა უშავდა, დაგვეყენა ცოტა, დედი! საკუთარი კი არა და... არ გენახა სულ მანქანა, ევროპაში რომ არ წახველ, როგორ გასძელ? ბარაქალა! ჩექმებს მაინც ხომ ჰკერავდნენ? მოიძევი ხარაზს განთქმულს, ერთი გოჯიც ვერ დააკლო მოდამ მაგ შენს კაბას ქართულს. რად არ იყო შენი შვილი არც ლოთი და არც ზარმაცი, ხელს რატომ არ აფარებდი, როს იტყოდნენ „ქუდზე კაცი!“ რად გიყვარდა ნათესავი, ბევრი ფული თუ არ ჰქონდა, რად გერჩია სხვის სასახლეს მამა-პაპის ძველი ოდა? რად იცოდი შენი ღვიძლის გატანა და დაფასება, ცუდი, თუნდაც შორეულის, დარდით რატომ აგავსებდა? ვით ამბობდი ტკბილქართულად (ახლა ასე ვინ განსაჯოს) — „ჯერ სხვა ქართველ პატარას და მერე ჩემსას გაუმარჯოს!“ ...მე თუ არა, ქალებს უთხარ, დღეს თუ არა, ხვალ უთხარი, კიდევ ერთხელ მოგილოცავ... ეს ერთი და სხვა ახალი! სულ შემოგრჩეს დალოცვილი ეს მეტეხი, ნარიყალა, ნეტა შენთვის მაცქერინა, ქალაქში არ ჩამიყვანა!

ნ.ბ. აბაშიძე

— რად გინდა, ან ჩავხუტს რომ ყიდულოვ?
— ასეთ საჩუქარს რომ მიიტან სახლში. ჩავხუტის საჭიროა!

ნ.ბ. ლომუბანი

ლუარსაბლარიქანიანი

— დარეჯან, ყველა-ყველა და, ამაღამ ვახშად რა გვაქვს? — ჰკითხა ერთ სელამოს კახეთის ერთ-ერთი კოლმეურეობის ღვინის საწყობის გამგე ლუარსაბ თათქარიძემ მეუღლეს, რომელიც ჩაპირკიტებდა სამედიცინო ურნალში დაბეჭდილ სტატიას — „უ შვილო ბა და მასთან ბ რ ძო ლა“

— როგორ თუ რა, დარეჯანი გენაცვალოს! აი, თუნდაც, ლაგოდების ნაკრძალში მოკლული ღორის სუკები და შვლის მწვადები, კიდევ...

— უპ, უპ, უპ! — გააწყვეტინა ლუარსაბმა, — ტახისა, არა?.. ამაღამ, როგორღაც, მაღაზნედა ვარ, ხუმრობა საქმეა? ერთი კვირა რევიზია მეტლა და ძლივს გავისტუმრე მშვიდობიანად!..

— ასეტრინაცა გვაქვს. აი, მურმანსკში წასაღებად შენგან რომ შაქრიანი ღვინოები იყიდა, იმისი ფეშქაშია...

— ეგაც ნიჩევო... სხვა?..

— თუშური ყველი, თორნის პური და კაი გულიიიი...

— შენმა მზემ, შენმა მზემ, დარეჯან, რომა ჩვენისთანა ვახშამი ჩემს ძმას, მეცხვარეობის ფერმის გამგე დავითსაც, არ ექნება!..
მაღაწახლისებულმა ლუარსაბმა „ტრეზორი“ გააბოლა და, ვახშმის მოლოდინში, ქეჩის ნაჭრებზე შედგა, ბოლთასა სცემდა, პარკეტს აპრიალებდა და დროდადრო წამოიძახებდა: „ნაკრძალში მოკლული ტახის სუკები?.. შენმა მზემ, რომ კარგია!“

ნავახშმევს ლუარსაბმა ფერადი ტელევიზორი ჩართო, მაგრამ გული ვერ დაუღო და რაღაცაზე ჩაფიქრდა.

— დარეჯან, ეს ვახშამიც გადავაგორეთ, მაგრამ ხვალ... ხვალ რა ვჭამოთ, ჰა?.. რაც სამედიცინო ინსტიტუტი დაამთვრა, დარეჯანს არსად ემუშავნა, მაგრამ მინიმუმში მაინც ჩააბარა და იმხანად საღებავიცო თემაზე — „ქართული ნაციონალური კერძი ჩიხირთმა, როგორც უებარი წამალი კუჭის წყლულის დაავადებულთათვის“, — მუშაობდა.

ლუარსაბი, როგორც სხვა ქართველთა უმრავლესობა, სტუმრებს ყოველთვის შაქრიანი ღვინით უმასპინძლებოდა და სხვა რა გზა ჰქონდა, თვითონაც ხარისხით ეწაფებოდა, ამიტომაც ათი წელი იყო, კუჭის წყლული ტანჯავდა...

დარეჯანი მეუღლეზე ზრუნავდა, ესეც არ იყოს, პრაქტიკულად ცდებს ლუარსაბზე აწარმოებდა. ახლაც:

— ხვალ?.. მოიცა, მიფიქრო. ერთი კარგი ჩიხირთმა, ჰა? — ჰკითხა დარეჯანმა მაცდურის დიმილითა.

— დარეჯან მაიხევევა, — შეეხვეწა ლუარსაბი თავის მეცნიერს მეუღლესა. — მირჩენია თუ არა, „კაცია, ადამიანის?“ მიხედვით ბოზაში უნდა ვამჭობინო. ესეც არ იყოს, ყელში ამამივიდა ყოველდღე ჩიხირთმა...

— როგორ თუ ბოზაში?! მე ხომ მეცნიერულად ვამტკიცებ!.. მაშ, შენ ჩემი დისერტაციისა არა გჯერა? შენს სიტყვაზედა სდგებარ?

ლუარსაბს უნდოდა ეთქვა, ბოზაში რომ ჩიხირთმას სჯობია, კალენდარში სწერიანო, მაგრამ მოაგონდა, რომ დარეჯანი უფრო ნაკითხი იყო და ვეღარ გაბედა.

— მე დღევანდელი დისერტაციებისა არც რა გამეგება და არც რა მჯერა. მაგრამ პირის გემო შენზე უკეთესი მაქვს და იმიტომაც ბოზაში მირჩენია. — თქვა და გარეთ გასვლა დააპირა.

— მტყუანს?! — მიაძახა გაცაბანებულმა დარეჯანმა, მაგრამ უცებ რაღაც გაახსენდა და ხმა დაიტკბო, — ლუარსაბ, ხვალ რა დღეა, შენი სულისა, ჰა?..

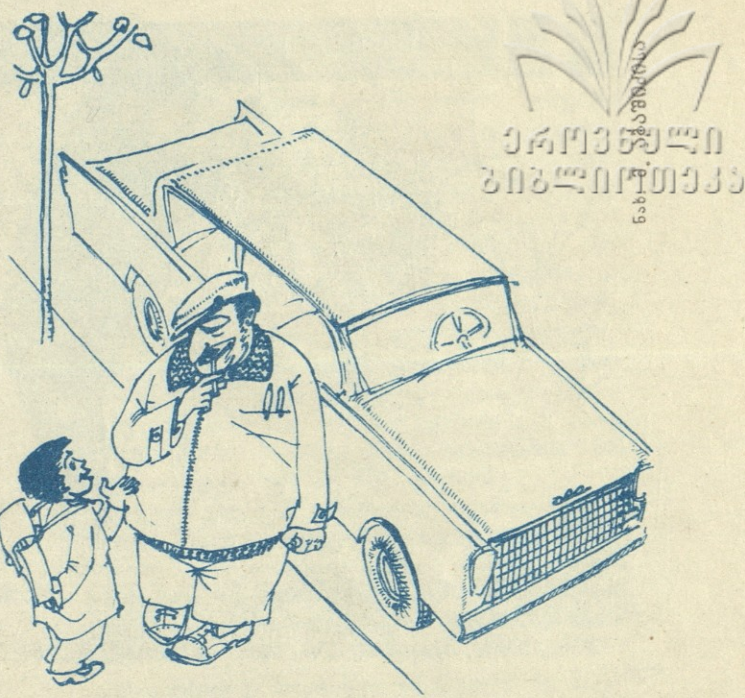
ლუარსაბმა იფიქრა, ალბათ, ბუჭების თვლისა არ იყოს, რაღაცაში უნდა გამომიჭიროს და მერე გამამახსროსო, მაგრამ თავს არ ენდო და კალენდარს ერთი ფურცელი მოჰხია. მოჰხია და...

— ურააა! — იყვირა ლუარსაბმა და, მიუხედავად იმისა, რომ დარეჯანისაგან აკრძალული ჰქონდა, ერთი თავისებურ-ძველებურად გადაკოტრაილდა „იოჰანნას“ რბილ საწოლზე, — ურრრააა!.. ჩიხირთმა სჯობია, დარეჯან!.. ჩიხირთმა სჯობია, შენი სულისა!.. ვეჟო, სკლეროზს რა ვუთხრა, თორემ რატომ აქამომდე ვერ მივხვდი, რომა დღეს ჩიხირთმა უნდა მემჭობინებინა?!

გულში კი გაიფიქრა: „რა პირწყლიანი და ჰკვიანი ღვინაცვია ეს დალოცვილი.. ჩემი გოშიაობისა არ იყოს, როგორ იხერხა და...“

ლუარსაბი შაქრივით დაუტკბა თავის იმჟამადაც გამარჯვებულ მეუღლეს და... რვა მარტი მიულოცა...

კახი კაბიაშვილი

— ისწავლე, შე ყურუმსალო, თორემ ჩემსაკვით უსწავლელი ღარჩები.
— დავრჩე რა! ზომიერტი ნასწავლიც ვერ ცხვრობს შენზე კარგად?!

ჩემი საკვაპარგო აგონია

რვა მარტის დილა გათენდა, გამინებვირდა მეუღლე... რა მექნა? ბედს დავმორჩილდი, ოჯახის საქმეს შევუდგე: ჯერ გავიტანე ნაგავი და გავისტუმრე მემაწვენე, მერე ბაზარში ქორ-ვაჭრებს ორი საათი ვევაჭრე. სახლში მოვედი დაღლილი, საჭაპურები დავაცხვე, არ დამიზოგავს, რაც მქონდა, მდიდრული სუფრა გავაწყვე ვცდილობდი, რომ ჩემს ნახელავს არ ჰქონებოდა ნაკლია. მეუღლემ მაინც შემნიშნა: „ნახე, სუფრას რა აკლია?“ ხელიდან „პრიმა“ წამგლიჯა, მიმატანია ბოლოკი, „პრიმა“ სულ თვითონ მოსწია, მე დამიტოვა „სოროკი“. აკვანში ბავშვი ატირდა, ვარწიე, ნანა ვუმღერე, ჯერ მოვეფერე, არ დაცხრა, მერე მუშტებზე ვუღერე. ვეღარ მივუხვდი, რა ჭირდა ბავშვს — არტახებით გათანგულს, დედამისი კი ქალებთან ყანწებით სვამდა „ვახტანგურს“. გავრბივარ, მომაქვს დოქებით ატენის ღვინო „თაკვერი“, — სინამდვილეში შაქრით და ტანას წყლით გამოწკვები. თმა-ბულულ-წამწამდაწნულმა, თითქმის შიმველმა ფაცვიამ დამლოცა, რაც ვერ დალია, ხალათზე ჩამომამქცია... ვფიქრობდი: რა მემწველება, სულ რომ დღე იყოს ამათი და, ერთის ნაცვლად, რომ იყოს სამას სამოცი რვა მარტი... დარბეულს ჰგავდა სახლ-კარი — ჩემი ნიში და სახატე, ცოლი დამითვრა ძალიან, ჩექმები ძლივსღა გავხადე.

ლადო ხვედუჩაილი

ნახ 3 კუციალი

უტყუარა

სარვაშარტო კურიოზი

ეროვნული
საბავშვო ჟურნალი

ბაზარში

— დედიკო, ეს ძია რატომ უბერავს ქათამს?
— ცმცხლი უკიდლია და იმიტომ!

პვიზღებინ საუბარი

— როგორ ხართ, როგორ გიკითხოთ თქვენი ოჯახით, ცოლ-შვილით?
— მე ქე ვარ ფილთა თოფივით ჩახმას და კონდახმოსილი!
ამ სარვაშარტო მზადებამ კაცი მთლიანად დამავსო, რა არ ვუყუდე ცოლს მარა, მაინც იძახის: „რა მაქვსო“.
სახალწლოდ რომ მიბრძანა, მოდაშიაო „ირისი“, მე ის კამფეტი მეგონა, შემოვიბრინე თბილისი...
მოდების ამყოლ-დამყოლი, გახლავს ნამდვილი ტალანტი. რა ჩემდა ჭირად დაარსდა ეს დასაქცივეი რვა მარტი?! ჩემები ქე აქვს, შინელს მთხოვს (მკლავს მისი შვირა გამეკოლი)! ბიჭო, გექნება, მაჩუქე ჭარიდან ჩამონაყოლი!
— ეს რა მითხარი, შე კაცო?! ლამის დავიწყო ბღავილი, თურმე, ერთ ბედქვეშ ვყოფილვართ, ბაღში გაბმულ ღლავივით... მეც დღე და ღამე მასე ვარ, წყევლა-კრულვაში, დავაში... დღეს დაბა, სოფელს, ძამია, ველარ გაარჩევ ქალაქში. თოხი კაციშვილს არ უნდა, ლამის დამექცეს ოჯახი, ცოლი მთლად „ულტრა“ გამიხდა, ბაზარში მაგდებს კონდახით. დილით ჩაის მე ვაღუღებ, საჭმელს ბავშვებს მე ვუცხელებ. ჩაის შე ვკრფუ და მე ვბარავ, მე ვავლებ ნუგბარ ჩურჩხელებს. მე ვაცხოვრებ ჭადს და ხაჭაპურს (ვცდილობ, წესები დავიცვა), ვშიშობ, ღმერთი არ გამიწყრეს, უცებ კაბა არ ჩავიცვა. მე რომ ამ ცეცხლში ვიწვეები, ცოლი სარკესთან ირთვება, მეძახის: „შე უპატრონო, ნახე, რომელი მიხდება?!“
სულ გადარია საწყალი ამ ბოლოს ტელევიზორმა: ზეწარს, საბნის პირს, საფარდეს — ყველას საკაბედ იზომავს. იმას ჩემები აცვია (მე კი ფეხებზე მიკიდებს). სადმე წავალთ, თუ სახლში ვართ, უვირის: „მიუიდე!“ „მიუიდე!“ წელან შინელი რომ მთხოვე, ლამის გავთავდი კაცია: ჩემი იმედი ნულარ გაქვს, ის უკვე ჩემს ცოლს აცვია!

... რაგავს ოსეფაიზვილი

სამსახურიდან დაგვიანებული ქმრითა და საჩუქრების მოლოდინით გაწვრილებულ ცოლს ტელეფონის გაბმულმა წერიალმა უფრო აუშალა ნერვები. გაკაპსებული ეცა აპარატს და უურმილში მაღალ რევისტრზე დარტყმული დისკანტით ჩაჰყვირა:

- შენა ბრძანდები, ვუბატონო?
- ჰო, მე ვარ!
- მთვრალი ხარ?
- არა, რას ამბობ?! — ხმაზე გეტყობა, რა დღეშიცა ხარ!
- არა-მეთქი, წყალიც კი არ დამილევია დღეს!
- ეგ არის, დაგიჭერე!
- რა არის აქ დაუჭერებელი? გეუბნები, არ დამილევია-მეთქი!
- აბა, სად იყავი აქამდე?
- საჩუქრების მაღაზიაში!
- მოგაქვს რამე?
- შენ რომ მოგეწონა, ის აღარ შემხვდა, მაგრამ...
- აბა, რას უცდიდი ამდენ ხანს?! — რას იზამ, მარტო შენ კი არა ხარ, სარვაშარტოდ ყველა ცდილობს რაიმე მიიტანოს ოჯახში, ყველას ჰყავს პატრონი!
- ვაი შენს პატრონს!
- რა იყო, გეწყინა?! — არა; გამიხარდა!
- რა მოგივიდა, ქალო, მთლად ხელცარიელი კი არ მოვდივარ, მომაქვს რაღაცა!
- რაღაცა შენთან მიაართვი, უარს არ გეტყვიან!
- რა გემართება, გენაცვალე?! — ნუ მიშლი ნერვებს!
- რაშია საქმე, საუვარელო?! — საუვარელო! საუვარელი ვარ მე შენი?! — არა, ბატონო, ცოლი ხარ, მეორე ნახევარი!
- ახლა მეორე ნახევარიც გავხდები..

შენ პირველი ხარ, ხომ? — რომ პირველობას იჩემებ, ჩემი ნახევრის ნახევარი მაინც იყო, შე საწყალი! — კარგი, ბატონო, კარგი სულ ერთია, აქედან მაინც ვერაფერს გაგაგებინებ, მოვალ სახლში და თუ საჩხუბარია, მანდ მეჩხუბებ!

— არ გაბედო სახლში მოსვლა, თორემ ნაჯახით გაგაბობ თავს! — გაასავსავა ხელები ცოლმა და გულმოსულმა უურმილი დაახეტქა აპარატზე.

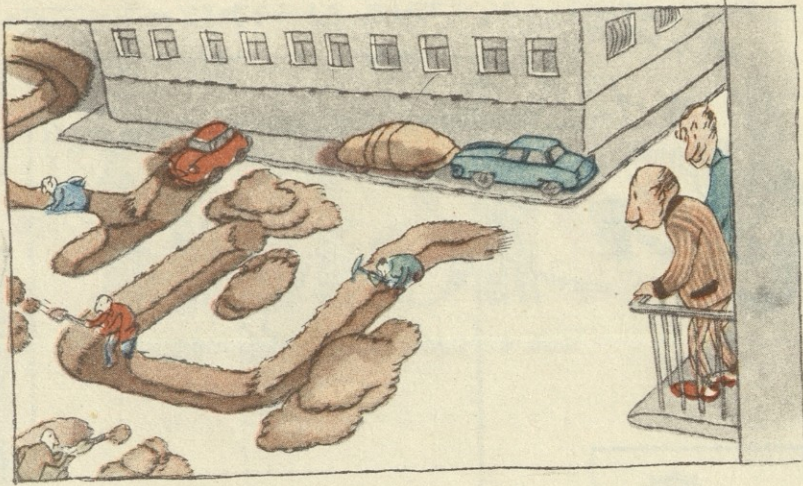
სწორედ ამ დროს შემოაღო წიხლით კარები სარვაშარტო საჩუქრებით დატვირთულმა ქმარმა და გაკაპსებული ცოლი რომ დინახა, უკან დიხია. დაბნეული კაცი საჩუქრებიანად აეკრა კედელს და ძლივს ამოღერდა:

- რა მოგივიდა, ქალო?
- მე... მე... არაფერი! — ახლა ცოლმა დააღო გაკვირვებისაგან პირი და ცალი თვალი რომ საჩუქრებისკენ გააპარა, ცალი ქმარს გაუყარა თვალში.
- რას მიუტრებ, ქალო, ვერ მიცანი?! — შენ კი გიცანი, მაგრამ, აბა, ის ვინ იყო, ახლა რომ შემომელანძღა ტელეფონში?
- შემოგელანძღა?
- ჰო, შენ მეგონე და მიწასთან გავსწორე!
- კარგი გიქნია, შენებურად თუ დააცხე მაინც?
- დავცხე კი არა, ჩავაშხამე მის ცოლ-შვილს რვა მარტი!
- მის ცოლ-შვილს რაღას ერჩოდო?! — არა, ცოლ-შვილს არაფერს, მაგრამ იმას კი ავუკრძალე სახლში მისვლა!
- არ დაგიღუპავს? ვინ იცის, როგორ ელოდება სარვაშარტო საჩუქრებს მისი ცოლი?
- ეგა თქვი, რას გვიშვრება ეს ტელეფონი? ესაა საქმე?!

ბრ. მებჭური.
ვ. კახელიშვილი.

— უხედე, გიჟს სიბარტი ვუპოვე ჩანთაში!
— კარგია, რომ ნახე, კაცარაფერი მძონდა მოსაწვეი!

— თბი სომ არ ღაიწყო, სანგრემს რომ თხრიან!
— არა, კაცო, გარაშემს აშენებენ!

ქვეყნა, ქვეყნი!

ჩვენს სოფელში ერთი ევგენია იყო. მას ოფიციალურად ჰქონდა გიყი კაცის სახელი. არც არავინ ეკითხებოდა ჰქუას და არც თვითონ ერეოდა სხვის საქმეში. სიარულის დროს თავის თავს ელაპარაკებოდა. მართალია, კოლმეურნეობაში არ მუშაობდა, მაგრამ მგზობლებს იმდენ საქმეს უყუთებდა, ხუთი გლეხი ვერ შეუძლებდა.

— ევგენია, ერთი ათი კონა ფინჩი მომიტანე ტყიდან!
მოიტანდა ევგენია ათს კი არა, თხუთმეტ კონას, გასამრჯელოს კი...

— ევგენია, ღობე გამოვილე! გაველებდა ღობეს ევგენია.

— ევგენია, ბალი დამიბარე! ბარავდა ბალს ევგენია.

მუშაობდა ევგენია უზომოდ, ფულის თვლა არ იცოდა და ქირა მთლიანად ნამუსით ისაზღვრებოდა.

ერთხელ ჩვენს სოფელში ახალგაზრდა კაცი გარდაიცვალა, ტიროდა დიდი და პატარა, ტიროდა ევგენიაც; მანამდის მისი არც სიცილი და არც ტირილი კაცს არ უნახავს.

დიდი ქელები გაიმართა და ევგენიაც აღმოჩნდა სუფრასთან. იჯდა ევგენია ჩუმად, გვერდზე ერთი ინტელიგენტი ეჯდა, რომელიც სოფელში კი არა, მთელ რაიონში ყველაზე ჰქვიანი კაცის სახელით იყო ცნობილი. დაიწყო საღვებრძელოები და წავიდა სმა.

სვამდა ყველა, სვამდა ევგენიაც და ის ინტელიგენტიც.

ევგენია საღვებრძელოებს არ ამბობდა, ისე სვამდა სულმოუთქმელად.

რამდენიმე სასმისის შემდეგ ყველა ერთ ჰქუაზე დადგა, დაიწყეს გრძელი და აზღაუბდა საღვებრძელოები, პატარა ხუმრობაც გამოურიეს, პატარა წაიკინკლავეს კიდეც, დაუწყეს ერთიმეორეს თვლების ბრიალი, განსაკუთრებით ის ინტელიგენტი განდა დასაბმელი. სუფრას არ უჩანდა კარგი დასასრული.. ერთი ნაპერწყალი და აფეთქება ვარდაუვალი იყო... და ადგა ევგენია და თითქოს ქვევრიდან ამოიხაო:

— სირცხვილია, ადამიანებო! ქელებია, ქელები! ქორწილი არ გვეგონო!

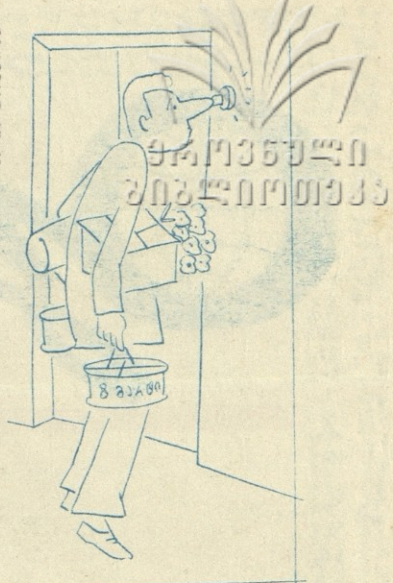
თავყრილობა გაირინდა, წამოიხეთი სრუხმე ჩამოვარდა, როგორც მიცვალებულის პატივისცემას ეკადრება.

სუფრა გაიმუხტა.

თამადამ შესვა უკანასკნელი საღვებრძელო მოკლე და ნახევარი ხმით. სხვის არავის არ დაუღვია, მხოლოდ ევგენიამ დაცულა სულმოუთქმელად...

ღვინოსგან გაგიფებული ბევრი ჰქვიანი მინახავს და ახლა ღვინით დაბრძენებული გიყივც ვნახე.

ნახ. ბ. ლომიძისა

უბეჭებო.

წერილი ურნალ „ნიანგის“ რედაქტორს

პატივცემულო რედაქტორო! გასული წლის 9 დეკემბერს თბილისის აეროდრომიდან მივლინებით ვაფრინდი ესტონეთის დედაქალაქ ტალინში. ზუსტად ორი საათისა და ათი წუთის ფრენის შემდეგ ჩვენი ლაინერი მოსკოვის ვენკოვოს აეროდრომზე დაეშვა.

შევედი თუ არა აეროდროტის შენობაში (რომელიც, სხვათა შორის, ბრწყინვალედაა მოწყობილი), გამოაცხადეს, რომ თბილისიდან ჩამოსულმა მგზავრებმა თავიანთი ბარგი მიიღონ. ბარგი, რომელიც მოძრავ კონვეიერს მოჰქონდა, სულ რაღაც ხუთ წუთში მივიღეთ. თუმცა ოთხ საათამდე გვექონდა დრო, მაგრამ სატრანსპორტო სალაროში შემოგვთავაზეს, 15 წუთში გადის თვითმფრინავი მოსკოვით და შეგიძლიათ გაჰყუთოთ. ე. ი. მოსკოვში ჩასვლიდან 20 წუთში კვლავ პერში ვიყავით, საათნახევრის შემდეგ კი — ტალინში.

ბარგის მიღების იგივე პროცედურა განმეორდა ტალინის აეროდროტშიც. დაახლოებით 20 წუთში უკვე ეტეებოდით სილამაზით ქალაქისა, სადაც თბილისიდან სამსაათნახევარში ჩავფრინდით.

ალბათ იტყვიან: რას მიყვება ეს კაცი? ეს მასზე უკეთ მე ვიციო, მაგრამ ერთა მოთმინება იქონიეთ, რადგან მთავარი აწი იყვება:

17 დეკემბერს ჩამოვფრინდით თბილისში, აეროგაზნალს მარცხნიდან მოვუარეთ და პირკატა გვეცა: წინა თვითმფრინავიდან ვადმოსულ მგზავრებს ზოგბარკის მტაცებელ მხეცთათვის განკუთვნილი სათავსებზე რკინის ბადეებით შემოღობილ ადგილას მოეყარათ თავი. იყო ერთი შეხლა-შემოსლა და ვაი-უშველებელი... შიშითა და სირცხვილით გადავხედეთ თბილისში პირველად ჩამოსულ არაქართულ მგზავრებს, რომელთა უმრავლესობა წყალტუბოში მიდიოდა დასასვენებლად.

...უკანასკნელ ავტობუსს დისპეტჩერიც გაჰყვა და ჩვენ ყურს ვუგდებდით წინა თვითმფრინავის მგზავრთა ვაჭრობას კერძო მანქანების მფლობელებთან. ტაქსის ჰქვანება, რა თქმა უნდა, არსად იყო.

როგორც იქნა, ჩემოდნები თბილისის დროით დამის ორის ათ წუთზე მივიღეთ, ეს იმის შემდეგ, როდესაც ჩვენი თვითმფრინავის მგზავრთა დელეგაციამ კლექტორულით რამდენიმე რეისი გააკეთა პორტის შენობიდან ჩვენს თვითმფრინავამდე მტვირთავებთან მოსალაპარაკებლად. ბოლოს, ჩვენც კერძო მანქანების მფლობელების პირისპირ აღმოვჩნდით.

ალბათ, ყალბი ფულის მჭრელები თუ ევგონეთ: თუმანზე დაბლა არც ერთი არ ჩამოსულა.

ბოლოს, აღმოჩნდა ერთი ღვთისნიერი ადამიანი, რომელიც მსუბუქი მანქანით ელოდა თავისი უფროსის ჩამოსვლას, მაგრამ არ ჩამოვიდა. და დამის სამ საათზე, (პოი საევირელებავს!) საესებით უსასყიდლოდ, დიახ, საესებით უსასყიდლოდ დაგვარიაგა სახლებში.

ახლა გეკითხებით, პატივცემულო რედაქტორო!

1. ნუთუ ასე ძნელია თბილისის აეროდროტის ისე მოწყობა, როგორც ეს ტალინშია (მოსკოვზე ადარაფერს ვამბობ). განა შეეფერება სტუმართმოყვარე თბილისის ბარგის მისაღები ასეთი სათავსო?

2. განა შეიძლება თბილისში ჩამოსულ მგზავრებითა და ბარგით ხვევ რამდენიმე რეაქტიულ ლაინერს ერთი ელექტროურიკა, ორი მტვირთავი და გალიიდან ბარგისა და მგზავრების ერთი გამშვები დაახვედრონ?

3. განა ასე ძნელია, რომ აეროდროტის ხელმძღვანელობა შეუთანხმდეს თბილისის ტაქსებისა და ავტობუსების პარკს, რათა ჩვენს დედაქალაქში ჩამოსულ ყოველ რეაქტიულ ლაინერსა, თუ სხვა სამგზავრო თვითმფრინავს სახელმწიფო ტრანსპორტი დაახვედროს და ჩამოსული მგზავრები ვიღაც გაზულუქებული კერძო „ხალტურჩიკების“ ხელში არ ჩაყარონ, არა და, თავი ეჭვრება არა მარტო ჩვენს დედაქალაქს, არამედ მთელს ჩვენს რესპუბლიკას!

პატივცემულო ბეშან ჯაფარიძე

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ღუმუხაძე

სარედაქციო კოლეგია:
 ზ. გოლჭვაძე (პ/მზ. მღვიმანი),
 ს. კლდიაშვილი,
 ნ. მაღალაშვილი,
 ბ. ნიწინაძე,
 (მთავ. რედ. მოაღბილე),
 ნ. შვილიძე,
 ო. ჭვლიძე.

სატირისა და იუმორის ურნალი „ნიანგი“. თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42.

Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Ниянги». ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოაღბილის 93-49-32.

საერთო განყოფილების 93-10-78.

საპ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა. ხალხი. დასაბ. 26/11, 1969 წ. ქალ. ზომა 70x108/8 1 ნახ. ფურც. 1.4. ფიზიკურ ფორმატა რაოდენობა 1. პირობით ფორმატა რაოდ. 2. საპ. კვ ცკ-ის გამომცემლობის პ/კომპიანტი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შიგ. № 487 უფ. 02013. ტირაჟი 101.800.

КОНТРОЛЬНЫЕ ЭКЗЕМПЛЯРЫ

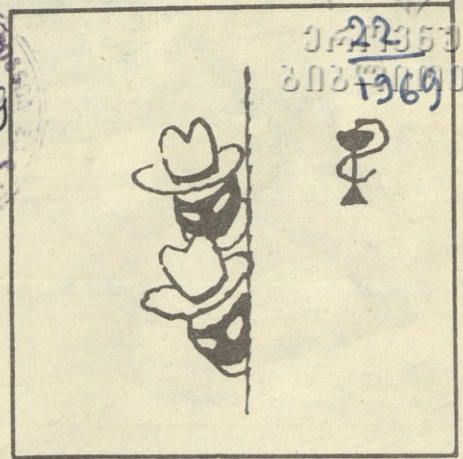
7

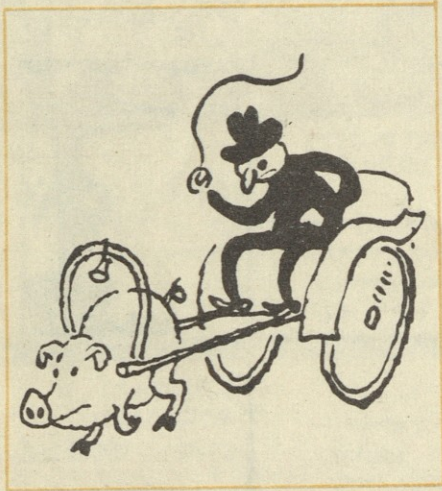
საბჭოთა

საბჭოთა სიცილე

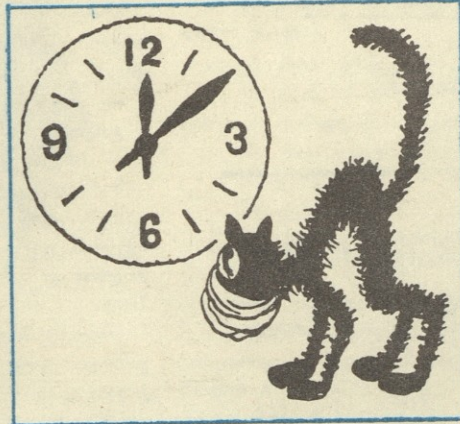
№ 138
შემოვიღა 1969
11.11

გუნდოს-ანიმისის ერთ-ერთ აფთიაქში ასეთი განცხადება გაჩნდა: „პატივცემულო მძარცველებო! ჩემი აფთიაქი უკვე შვიდჯერ გაქურდეთ. მომათქმევინოსული!“

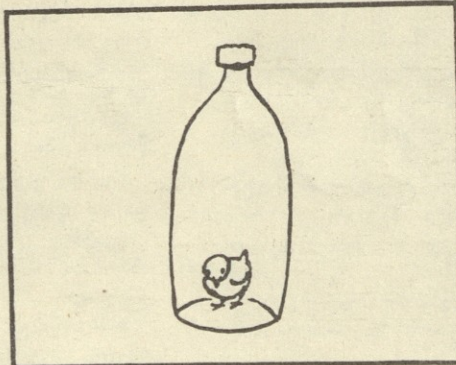
კანსილგანისის შტატის ქალაქ ფილადელფიაში სასტიკადაა აკრძალული ღორებშებმული ეტლებით სეირნობა.

ოგაიოს შტატის ქალაქ კოლუმბუსში, შულამის შემდეგ, კატებს ეკრძალებათ ცნავილი.

საზრანგეთის ერთ-ერთ მაღაზიაში რეკლამის მეტად თავისებურ სერბს მიმართეს: გამყიდველი საქონელს ახვევს ქაღალდში, რომელზედაც დეტექტიური რომანის ნაწყვეტია დაბეჭდილი: „თუ დაგაინტერესებთ დეტექტივი, გაგრძელებისათვის ერთი კვირის შემდეგ შემოიარეთ, როდესაც მაღაზია შესაფუთი ქაღალდების ახალ პარტიას მიიღებს...“

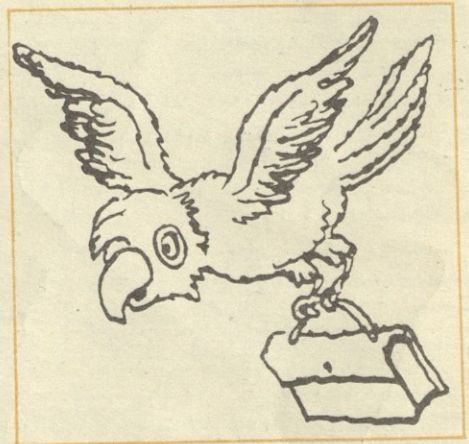
ნიუ-ჯარსში აკრძალულია წიწილებს ბოთლებში გამოყვანა.

მერილენდის შტატის ქალაქ ბალტიმორას კანონმდებლობით აკრძალულია კინოთეატრებში, მუსიკ-პოლებში, თეატრებსა და სხვა კოლექტიური გართობის ადგილებში ღომებთან ერთად მოსვლა.

მიჩიგანის შტატში ძალს მხოლოდ ერთხელ აქვს უფლება უკბინოს ფოსტალიონს. მეორედ კენისას ძალის პატრონი დიდ ჯარიმას იხდის.

ენაბლუ თუთიყუშების პატრონებს შეეკლიათ, დაშვიდდნენ: სიღნეში გაიხსნა მეტყველების გამოსასწორებელი დიქციის სკოლა, სადაც უკვე 87 მოხწავლულ ჩაირცხეს პირველ კლასში.

საბჭოთა სიცილე